«Abans hi havia flors, ara... estructures»

?Els visitants es diverteixen amb els al·licients inesperats que els brinda Temps de Flors: El cul de la Lleona, asiàtics guarnits amb vestimenta floral i una núvia a punt de casar-se a la basílica de Sant Feliu



Un grup d´asiàtics vestits per a l´ocasió.

L'etern debat. Apareix cada any i divideix autòctons i forans a parts iguals. «Cada cop hi ha menys flors», diuen els que pensen que Temps de Flors és cada vegada més Temps de qualsevol altra cosa. «Les flors hi segueixen representades, s'ha d'evolucionar», responen els defensors del format actual. Com que sobre gustos no hi ha res escrit, els gironins més experimentats tallen les discussions amb quatre paraules màgiques: «però està molt bé».

a fa uns anys que Temps de Flors s'ha convertit en un fenomen que, d'alguna manera, sobrepassa les pròpies dimensions de la ciutat. En general, els gironins (de Girona ciutat i de l'àrea urbana) han desistit de visitar el festival en cap de setmana perquè saben que és una missió gairebé impossible creuar el Barri Vell sense haver de caminar de costat.

Alguns, però, per tradició o manca de temps, encara s'atreveixen a sortir de casa un dissabte de Temps de Flors. En Joan és un d'aquests valents. Ha assistit al festival pràcticament des de la primera edició, i des de la veterania que li atorga la seva llarga experiència en aquest tipus d'esdeveniments, gosa encetar sense embuts l'eterna discussió del festival, el debat més polèmic que divideix i enfronta cada any gironins i foranis a parts iguals: «Potser al principi hi havia més flors, en general. Però ara hi ha més... (se sent una veu de fons que li murmura el que ha de dir per sortir del pas)... això, estructures».

Sense voler-ho, ja ha pres partit pels que creuen que Temps de Flors cada any hi ha menys flors i més plàstics, més fustes, més gent, més porexpan i més... estructures en definitiva. Però, expert a bregar en situacions així, en Joan immediatament s'afanya a tallar la polèmica de soca-rel amb tres paraules màgiques: «Però no, està molt bé, està molt bé».

Davant de la Catedral hi ha un grup d'assistents que fan fotos a una curiosa mostra floral. A simple vista sembla un dels 195 projectes, però aquest té dues particularitats. La primera és que no és a la llista oficial de muntatges. I la segona és que es mou.

A la que un es va acostant s'adona que aquesta mostra apòcrifa és en realitat un grup d'asiàtics vestits de flors que es van passejant amunt i avall. El seu pas genera tanta expectació com els Banys Àrabs però amb el bonus d'estalviar-se les cues que s'allarguen fins a Sobreportes.

A la plaça de Sant Feliu les cues són al cul de la Lleona. Els més pudorosos posen la mà al pompis d'aquest felí de pedra i el petonegen amb delicadesa per poder tornar algun dia a Girona. En canvi els més autèntics no tenen manies i hi amorren els llavis per complir amb la tradició com Déu mana.

A les escales de l'església de Sant Fèlix els visitants de Temps de Flors tenen un inesperat al·licient per divertir-se: una núvia es dirigeix cap a l'altar pujant per entre la mostra dels alumnes i exalumnes de l'Escola d'Art Floral i Paisatgisme de Catalunya. De fons s'alternen els típics «Visca la núvia!» amb els també clàssics «no ho facis!» i «encara hi ets a temps de fer-te enrere!».

Pujant pel carrer de la Força s'apropa un grup seguit per una guia que porta un paraigua decorat com si fos una flor. Un dels integrants torna a treure el tema espinós: «Mira, potser serà l'única flor que veurem avui», diu assenyalant el paraigüa. «Però que dius», respon una dona del mateix grup, «si n'he vist a tal, tal i tal lloc!». L'home, de fora, comet l'error imperdonable de no utilitzar la frase màgica dels gironins per tancar el tema. Ha esclatat la guerra i es preveu que sigui llarga.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/05/14/hi-havia-flors-ara-estructures/846059.html?utm_source=rss